

Si no és pas desenraonat que reclamis amb insistència, de mi o de qualsevol altre doctor, raons per a entendre el que creus, aleshores corregeix la teva conclusió: no es tracta pas que rebutgis la fe, sinó que contemplis també amb la llum de la raó aquelles coses que ja posseeixes amb la fermesa de la fe.

Lluny de nosaltres, doncs, de pensar que Déu odia en nosaltres allò en que Ell ens ha creat superiors als altres animals. Lluny de nosaltres, dic, de pensar que creiem per tal d'evitar d'acceptar o de demanar raons, perquè no podríem ni creure si no tinguéssim ànimes racionals.

Certament, doncs, és de raó, en algunes qüestions que pertanyen a la doctrina de la salvació –i que encara no podem copsar per la raó, però que podrem copsar algun dia–, que la fe precedeixi la raó; per la fe és purificat el cor, a fi que copsi i suporti la llum de la gran raó. I per això, ben enraonadament, digué el profeta: «Si no creieu, no entendreu» (Is 7, 9). Aquí ell distingí, sense cap dubte, aquestes dues coses i donà el consell de començar creient, a fi que puguem entendre allò que creiem. Així, doncs, sembla racional que la fe precedeixi la raó. Perquè si aquest principi no és racional, és que serà irracional, i Déu ens lliuri de pensar-ho. Per tant, si és racional que, pel que fa a algunes grans qüestions que encara no poden ser compreses, la fe precedeixi la raó, no hi ha cap dubte que la raó que persuadeix d'això, ella mateixa, per poca que sigui, bé va al davant de la fe.

Agustí d'Hipona, *Lletra 120*, 2-3

1. Expliqueu breument –entre cinquanta i vuitanta paraules– les idees principals del text i com hi apareixen relacionades.